

Titkosítás felodva! Ukránok vérengzéseinek dokumentumai (18+)

Oroszországban a Föderációs Tanács kérésére, titkosítás alól feloldott dokumentumok jelentek meg az Orosz Föderáció Védelmi Minisztériumának a honlapján. Putyin elnök utasította az Orosz Föderáció Állami Archívumát, hogy oldja fel a Sztálin idejében zárolt dokumentumokat a titkosítás alól.

A dokumentumok beszámolnak azokról a bűncselekményekről és kegyetlenkedésekről, amelyeket az ukrán nacionalista erők követtek el a II. világháború alatt. Ezeket az ukrán nacionalista szervezetek követték el, az ukrán nép széleskörű támogatásával és szószeros értelemben, ijesztőek.

Az ukrán Galícia divízió parancsnoka jelentést tesz Himmlernek.

Az ukrán Galícia divízió parancsnoka jelentést tesz Himmlernek

Ezekből a dokumentumokból élénk tárul egy embertelen ukrán nacionalizmus, tele vadsággal és bestiális gyűlölettel minden iránt, ami nem ukrán. Ukrajnához hasonlítva, a náci Németország szinte emberinek, az ukrán Sztepan Andrijovics Bandera mellett, Hitler pedig egy naiv gyerekek tűnik.

Hitler a zsidók kiirtását, az ukránok nemcsak a zsidók, hanem az összes együtt élő nemzetiségiek, elsősorban az oroszok kiirtását akarták, nem is akárhogy, hanem kegyetlen kínok között.

A II. világháború idején az ukránok által elkövetett kegyetlenkedésekről szóló dokumentumokat Sztálin titkosította, attól való félelmében, hogy az oroszok nehegy fellázadjanak, tudomást szerezve ezen dokumentumokról és követeljék az egész ukrán nép kiirtását, ami nagy felfordulást idézett volna elő a Szovjetunióban.

Az ukrán felkelő hadsereg által a lipniki faluban, Wołyńban (Volhynia) elkövetett mészárlás lengyel áldozatai, 1943

Egyébként már 1944-ben az orosz marsallok kérték Sztálintól egy katonai törvényszék felállítását, amely ítélkezzen a népiirtásban bűnös ukrán gyilkosok felett és végezze ki őket.

Ők felhívták Sztálin figyelmét, hogy az ukrajnaiak egy gyilkos nép, amely függetlenül attól, hogy mikor és milyen rezsím alatt, de nem tudott gyilkolás nélkül élni.

Sztálin, egy megrögzött marxista-leninista, nem értett egyet ezzel az elmélettel, és elutasította, hogy nagyszabású büntető intézkedéseket foganatosítson az ukrajnaiak ellen, megelégedve azzal, hogy kivizsgálják a leggyűlöletesebb gyilkosok tetteit, akiket elítéltek és felakasztottak.

Sztálin halála után, a Szovjetunió Kommunista Pártja és Hruscsov (aki ukrán volt) fenntartotta a dokumentumok titkosítását, attól való félelmükben, hogy Izrael nehogy kártérítést követeljen a Szovjetuniótól az ukrajnai emberirtás miatt.

Akkor Ukrajna a Szovjetunió része volt és egy izraeli kártérítés terhe Moszkvát terhelte volna, amelyik természetesen, nem akart 300 milliárd dollárt fizetni olyan bűncselekményekért, amelyeket nem az oroszok követtek el. Ma, Ukrajna független állam és az ukrán népnek vállalnia kell a saját múltjáért a felelősséget. De, ma a múltat nagy mértékben meghamisítják, éppen ezért rendelte el Putyin elnök az ukrajnai emberirtás dokumentumai titkosításának a feloldását.

Wolyn-4 Az ukrán OUN-UPA által 1943-ban Lipnikiben
(Lengyelország) elkövetett mészárlás áldozatai

A dokumentumok iszonyatosak és azt mutatják, hogy az 1940-1945 közötti Ukrajna náciabb volt, mint a náci Németország, gyűlöletesebb és fanatikusabb, mint a német SS és a Gestapo.

Az ukrán hadseregnek egész hóhér ezredei voltak, amelyek csak a más nemzetiségű civil lakosság öldöklésével foglalkoztak.

Teljes orosz falvakat és városokat irtottak ki. Az önkéntesek jobboldali szélsőségesek voltak és az ő kegyetlenségük félelmetes volt. Amikor elfogtak egy orosz vagy zsidót, késsel kivették a szívüket és megették. Mindezt Ukrajna védelmének nevében.

A legtöbb kegyetlenkedést az ukrán náci a délkelet-ukrajnai térségben (Donyec, Luganszk, Harkov stb.) követték el. Vagyis ott, ahol ma az ukrán hadsereg ágyúkkal lövi az orosz falvakat és városokat úgy, ahogy 1941-1943 között csinálta.

Egy hazug propagandával megtévesztett közvélemény nem tudja, hogy a donyecki és luganszki oroszok azért kiáltották ki a függetlenségüket és kérték Oroszország segítségét, mert féltek, hogy az 1941-1945 közötti események nehogy megismétlődjenek és az ukrajnaiak kiirtsák őket.

1941-1943 között, az ukrán fasiszták kivégeztek 5 200 000 (ötmillió-kétszázézer) civilt Ukrajnában (együtt élő nemzetiségűeket, elsősorban oroszokat) és ugyanakkor megöltek közel 900 000 (kilencszázézer) zsidót is.

A megölt lengyelek száma 200 000 (kétszázézer) volt. Kivégeztek 400 000 (négyyszázézer) szovjet katonát, akiket a németek ejtettek foglyul vagy akik megadták magukat.

Így az ukrán nacionalista bandák által végrehajtott gyilkosságok tekintetében Ukrajna jóval megelőzi a náci Németországot és ő az első a náci országok között, az áldozatok száma alapján.

Vakhitükben és Hitler csodálatában, közel hárommillió ukrán férfi kérte, hogy a III. Birodalomba mehessen önkéntesnek, a németek gyáraiba és földjeire, csak azért, hogy a német hadsereg kiirthassa az orosz népet.

1941. június 30-án a Lvov fasiszta ezred, R. Sukovici vezetésével kivégzett háromezer ukrajnai lengyelt tarkón lövéssel, köztük három világhírű tudóssal. Az utána következő napokon az ezred még kivégzett hétezer orosz, köztük nők, öregek és gyerekek.

Míg a nőknek és a gyerekeknek késsel vágták el a nyakukat, a kijevi Szent András Katedrális udvarán az ukrainai katolikus érsek hálaadó szentmisét celebrált, amelyen Adolf Hitler győzelméért imádkoztak.

Az ukrainai katolikus egyház áldását adta a Galicia náci ezred összes gyilkosságaira. Ez, 1941 szeptemberében hajtott végre a Babij Jar-i mészárlást egy Kijev közeli szurdokban. Ide, 1941 szeptemberében több mint 50 000 (ötvenezer) középosztálybéli zsidót, háromezer cigányt és közel 40 000 (negyvenezer) orosz (többnyire nőket és gyerekeket) hoztak, akiket az ukrán SS katonák levetkőztettek csóróra, majd a nőket és lányokat megerőszakolták, nem törődve azzal, hogy a szüleik és rokonaik is jelen voltak. A megerőszakolás után lidérces jelenetekre ragadtatták magukat. Az orosz és a zsidó nőknek levágták a melleiket és a sebeiket besózták, a férfiakat pedig élve kiherélték. A foglyok közül többnek levágták a karjait, amelyeket aztán megsütöttek a rostélyon. A kegyetlenkedések olyan iszonyatos fokozatot értek el, hogy a német katonák, felháborodásukban, megtagadták részvételüket az öldöklésben és visszavonultak, otthagya az ukrán hóhérokat, hogy véghezvigyék a néptisztást.

Végül az egész egy vérfürdővel végződött. A foglyokat bestiálisan meggyilkolták, nyakon vagy hason lőtték (hogy kínlódjanak) vagy pedig agyonverték fejszéval vagy az ásóval. Az öldöklés befejeztével a hullákat bedobták egy vízmosásba, amit aztán beföldeltek.

A fiatal nő testét az ukrán fasiszták szétfűrészelték. Az 1943-ban készült fotó szkennerezve

Az öldöklő ezred, amelyet Vojnovszkij vezetett 350 000 (háromszázötvenezer) orosz, többségükben nőket és gyerekeket, és több mint 160 000 (százhatvenezer) zsidót gyilkolt meg. Ezekhez a gyilkosságokhoz nagyban hozzájárultak az ukrán fasiszta parasztok és munkások, akik annyira gyűlöltek az oroszokat és a zsidókat, hogy nem riadtak vissza a kannibalizmustól sem. Ezekért a tetteikért náci kitüntetések kaptak, Vojnovszkij pedig őrnagyi rangot kapott a német hadseregben.

Az ukrán Sutnevics, aki maga is megölt vagy háromezer zsidót, csak kapitányi rangot kapott a német hadseregben.

Lypnyky, Mikuliczyn és más falvakban az ukrán bandák halomra ölték az orosz és lengyel gyerekeket lábuknál fogva forogtak velük, a fejüket falhoz verve. Ha sok gyerek volt, akkor ezeket

a kútba dobták, utánuk a szüleiket, majd a kutat betemették földdel. Így öltek meg, csak egy megyében, tizenötezer embert.

Az ukránok gyűlölete az oroszokkal és a zsidókkal szemben olyan nagy volt, hogyha egy ukrán lány férjhez ment egy zsidóhoz vagy oroszhoz, akkor az apja vagy a fiútestvére megerőszakolták. Sok fiatal lány nem tudta elviselni ezt a megaláztatást és a Dnyeszterbe dobta magát, ahova belefúlladt. Akik nem lettek öngyilkosok, azokat megfogták (az apjuk vagy a fiútestvérük) és felhasították úgy, hogy a kés hegyét bedugták a lány vaginájába és onnantól felhasították a fejéig.

Mindezek 1941-1945 között történtek a szocialista Ukrajnában. Vagyis egy olyan nép körében, amelyik már 20 éve élt a népek közötti barátság jegyében, amelyet a szocialista ideológia terjesztett, de ez a nép egyik napról a másikra elfelejtette ezeket az elveket és egyből primitívebb és vadabb lett, mint a barlanglakók.

Ma, húsz évvel az európai nemzeti kisebbségek védelmének szellemében, amelyet ők maguk is hangoztatnak, Kijev utcáin az ukránok újra náci menetelésbe kezdtek, és büszkék a zsidók, lengyelek és oroszok ellen elkövetett emberirtásukra, az ukrán hadsereg pedig ágyúkkal lövi a délkelet-ukrajnai orosz városok lakásait, kórházait és iskoláit.

Videó az 1943-as Volini mészárlásról

Csak erős idegzetűeknek!

Egyre világosabb, hogy függetlenül attól, hogy az ukrán nép milyen rendszerben él, a nácizmust és a fasizmust nem képes felszámolni.

Olvasva ezeket a dokumentumokat, nem hiszem, hogy Izrael nem fog kártérítést kérni Ukrajnától gyilkosságért és népirtásért. A kártérítés értéke körülbelül 300 milliárd euró. Izrael kérni fogja ezt a kártérítést, csak egyelőre várja, hogy a helyzet rendeződjön Ukrajnában, vagyis kiderüljön ki marad Ukrajna határain belül. Egyelőre csak a Krím-félsziget lett Oroszország része, amelyik így nem fizet kártérítést.

(Eredeti cím: Nem Németország volt a legnácibb ország a világon! Fordította: Csata Ernő)

2019. 07. 28. [Ucraina, mai nazistă decât Germania hitleristă!](#) / Georghe PANAITESCU

KAPCSOLÓDÓ:

Hogyan oldaná meg a Donbassz egvik katonai vezetőj

Eduard Basz
elmagyarázta,

Mint mondta,
katonai egység

„Mivel nem vo

zető-helyettese
ba.

ott donyecki
k.

MIKÉNT AZ A

MINSZKI MEGÁLLAPODÁSOKBAN BENNE FOGLALTATIK (a nagybetűs kiemelések fordítóé) – Sztaromarjevka-ban nincsenek katonáink és nem is lehetnek. (3) Megjegyzem azonban, hogy az utóbbi hét évben EZ MÁR NEM AZ ELSŐ OLYAN ESET, AMIKOR AZ UKRÁN HADSEREG hitszegő módon elfoglal semleges területeket. Ezt ők megtették már korábban is. A „szürke zónák” száma vigasztalanul csökken” – mondta Baszurin.

Az ukrán hadsereg bevonul az eddig demilitarizált Sztaromarjevka faluba. Ennek 180 lakosa – közöttük 37 már az orosz állampolgárságát is megkapta. A falu három ilyen lakosát a bevonuló ukránok elhurcolták. Azóta eltűntek – senki nem tud róluk semmit.

Ezzel együtt is Baszurin úgy véli, hogy A KÉRDÉS KATONAI ÚTON VALÓ RENDEZÉSÉT SZÓBA SEM ÉRDEMES HOZNI.

„Mondok egy egészen friss példát. November 2-án az ellenség tüzérsége Donyeck északi peremkerületeit lőtte. Találat érte azt a négyemeletes házat is, amelynek helyreállítása pedig csak nemrég fejeződött be. (4) Kimentem a helyszínre. A házban lakó egyik asszony azt kérdezte tőlem: «Miért nem akadályozták meg az ágyúzást egy ellencsapással?» Azt feleltem: «akkor itt ágyúpárba kezdődött volna. És akkor lehetettek volna áldozatok – arról nem is beszélve, hogy akkor újabb pusztítás lett volna. Mi ezt nem engedhetjük, itt emberek élnek!» Ugyanez áll Sztaromarjevka-ra is: ha elkezdjük visszavívni a falut, a mi embereink látják a kárát” – magyarázta Baszurin.

Mint ahogy a donyecki Népi Milícia főcsoportfőnökségének vezető-helyettese elmondta: AZ EGYETLEN HATÉKONY MÓDSZER: A TÁRGYALÁSOK

Donyeck Kujbisev kerülete, a repülőtér szomszédságában. Ezt a házat nemrég állították helyre a 2014-ben kapott belövés után. Most újra megrongálódott a minapi ágyúzásban. (A képet már nemtalálom /:Zoli)

Megjegyzések:

(1) 2014-ig mintegy 20 ezer főnyi ukrán csapatkontingens állomásozott a Krímben. A katonák többségét onnan, a Krímből vonultatták be az ukrán hadseregbe. Az orosz hadsereg 2014 februári sikeres, vértelen akciója nyomán az ukrán erők kapituláltak. A katonák előtt három lehetőség állt fenn: 1. átállnak az orosz hadsereghez (megőrizve rangjukat és beosztásukat); 2. leszerelnek; 3. fegyverzetüket hátrahagyva, szabadon elvonulhatnak Ukrajna felé. A túlnyomórészt krími oroszokból álló legénységből és tisztikarból nem egészen egyharmad – mintegy 6 ezer – igazolt át az orosz hadsereghez.

(2) Az ukrán szovjetköztársaságon belül 1924-ben (az akkori szovjet-román határfolyó, a Dnyeszter bal partján) létrehozták a moldáv autonóm köztársaságot. (Mintegy reménykeltő példaképpül Besszarábia románok által leigázott, nemzetiségi jogaitól megfosztott moldovai lakossága számára.) 1940-ben, amikor a Szovjetunió visszaszerezte Romániától az általa 1918-ban megszállt és Romániához csatolt Besszarábiát, ott megalakult a moldáv szovjetköztársaság. Ehhez Ukrajnától átcsatolták az addigi moldáv autonóm köztársaságot (amely lakosságának közel kétharmada szláv – ukrán és orosz volt. Ukrajna akkor – cserében, kárpótlásul – megkapta az addig Besszarábiához tartozó Észak-Bukovinát [Csernovci/Csernyivci megye], illetve Besszarábia déli részét [jelentős bolgár és a török gagauz kisebbséggel], amelyet Ogyessza megyéhez csatoltak át.)

1989-ben Kisinyovban, Moldávia fővárosában fordulat történt. Noha akkor még elvileg fennállt a Szovjetunió, Kisinyovban román tudatú, nacionalista erők vették át a hatalmat, akik hozzáláttak ahhoz, hogy Moldovát visszatereljék Romániába. A többségében szlávok lakta, 1940-ben Moldáviához csatolt terület lakossága azonban nem akart Románia része lenni. (Annál is inkább, mert keserves emlékeik voltak az 1941 és 1944 közötti román megszállásról.) 1990-ben ezért kiváltak Moldovából és (az egykori autonóm köztársaság területén) kikiáltották előbb a Dnyeszter-melléki szovjetköztársaságot, majd a Szovjetunió szétesésével, 1991-ben, a Dnyeszter-melléki Moldáv Köztársaságot (PMR). 1992-ben Kisinyov katonai-rendőri akcióval, erőszakkal próbálta visszakényszeríteni a PMR-t Kisinyov fennhatósága alá, de az akció véres kudarcba fulladt.

(3) Oroszországnak a Donbasszban folytatott politizálása mind nagyobb értetlenséget, felháborodást vált ki – már nem csupán a kilátástalan háborútól, áldozatoktól végsőkig elgyötört lakosság körében, amely nem érti, hogy mi végre – és még meddig – kell úgy szenvednie, hogy annak érthető, világos oka, célja lenne. A minap már a Donbassz, eddig Moszkva kezesbárányaként viselkedő vezetése részéről is kifakadtak néhányan: lehet-e még mindig – és még meddig – tárgyalgatni azokkal, akik már ezerszer bizonyították, hogy számukra az adott szó, az írásban vállalt kötelezettség, nem jelent semmit. A DNR vezetője nyilvánosan minősítette terrorista államnak Ukrajnát. Igaz, ő nem tette hozzá – de mások már igen –, hogy terroristákkal nem tárgyalni szoktak, hanem megsemmisítik őket. Már az elkeseredett donyecki külügyminiszter asszony is megbírálta Putyint, aki túlságosan aprólékosan tart be minden megállapodást, miközben senki más ezt nem teszi. Még mindig tárgyalgatna olyanokkal, akik már ezerszer bizonyították: velük már nincs miről – és nem is érdemes tárgyalni.

A katonai vezető még mindig az egyetlen megoldásnak tartja a minszki megállapodásokat, az azok alapján folyó tárgyalgatásokat. Az további gondolkodást követelne: érdemes-e foggal-körömmel ragaszkodni azokhoz a minszki megállapodásokhoz, amelyeket Ukrajna de facto már régen és mindenben felrúgott (még szavakban is). Amivel kapcsolatban attól ódzkodik, hogy a maga részéről, de jure is, felmondja a megállapodást. SZABAD-E ANNYIRA RETTEGNI ANNAK A LÉPÉSNEK A MEGTÉTELÉTŐL, A LÉPÉS KÖVETKEZMÉNYEITŐL, AMI VÉGRE TISZTA VIZET ÖNTENE A POHÁRBA, ÉS VÉGET VETNE ENNEK A MÁR LASSAN HÉT ÉVE TARTÓ NYŰGLŐDÉSNEK, ENNEK AZ ÁRNYÉKBOKSZOLÁSNAK.

(4) A ház még 2014-ben kapott súlyos belövést. Az Önök fordítója 2018 április végén még – abban az eredeti állapotában látta (le is kényképezte, videóra is vette) az a házat. Ez év márciusában az egyik donyecki tévéállomás híradója mutatta a végük felé közeledő munkálatokat: akkor májusra ígérték az átadást. Nem sokáig örülhettek azonban a visszaköltözött lakók.

Kiemelt képen Eduard Baszurin, a donyecki Népi Milícia főcsoport-főnökségének vezetőhelyettese
Csikós Sándor

Forrás: [NIF](#)

